

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Boico Victor, Catan Liliana, Bejenaru Iurie, Guzun Ion,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina și de către inculpatul Covaș Nicolae, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, emisă în cauza penală în privința lui

Covaș Nicolae XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat XXXXX, cu viza de reședință în XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 13.09.2013 – până la 27.12.2016

instanța de apel:

de la 19.01.2017 – până la 02.05.2017

instanța de recurs ordinar:

de la 17.07.2017 – până la 05.12.2017

instanța de apel:

de la 19.01.2018 – până la 04.04.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 29.06.2018 – până la 11.12.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 decembrie 2016, Covaș Nicolae a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2 000 (două mii) unități convenționale, ceea ce constituie 40 000 (patruzeci mii) lei.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a constatat că, Covaș Nicolae, activând în calitate de președinte al asociației obștești a viticultorilor din Republica Moldova, a comis infracțiunea de trafic de influență în următoarele circumstanțe: în perioada lunii martie-aprilie 2013, Galoi Veaceslav, în discuție cu Covaș Nicolae, i-a comunicat precum că a-r dori să încheie un contract de

arendă a terenului amplasat în XXXXX, ce aparține Institutului Științifico-Practic de Biotehnologie în Zootehnie și Medicină Veterinară, instituție subordonată Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, solicitându-i ajutor în acest sens. În cadrul aceleiași discuții, Covaș Nicolae i-a comunicat lui Galoi Veaceslav precum că, a discutat cu funcționarii din cadrul Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare și pentru a încheia contractul respectiv Galoi Veaceslav urmează să ia în calcul mai multe condiții, și în special faptul că, încheierea contractului de arendă va avea loc doar în rezultatul unei licitații și câștigător poate fi desemnat doar un agent economic.

În cadrul aceleiași discuții Covaș Nicolae i-a comunicat precum că poate interveni pe lângă funcționarii din cadrul Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare pentru a fi adoptată o decizie în favoarea lui Galoi Veaceslav și anume agentul economic pe care acesta îl reprezintă să fie desemnat câștigător al licitației, pentru acest serviciu Covaș Nicolae, a pretins de la Galoi Veaceslav, suma de 10 000 euro, (echivalentul conform ratei oficiale de schimb a BNM a sumei de 159 300 lei), convenind ulterior asupra sumei acceptate definitiv de 90 000 lei.

Întru realizarea intenției sale, la 10.04.2013, Covaș Nicolae, aflându-se în fața sediului Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, amplasat în XXXXX, a primit de la Galoi Veaceslav, 5 000 lei, prima tranșă din suma convenită, acțiunea având loc în cadrul măsurii speciale de investigație realizate de către organul de urmărire penală a CNA.

Tot el, Covaș Nicolae, întru realizarea aceluiași scop infracțional, la 30.04.2013, aflându-se în fața sediului BC „Mobiasbanca Groupe Societe Generale” S.A., situat în XXXXX, a primit de la Galoi Veaceslav, sub controlul organului de urmărire penală a CNA, mijloace financiare în sumă de 45 000 lei, care a reprezentat a doua tranșă din suma de 90 000 lei convenită anterior. La 22.05.2013, ora 20:28, Galoi Veaceslav în incinta restaurantului „Bastion”, situat în XXXXX, de asemenea sub controlul organului de urmărire penală a CNA i-a transmis lui Covaș Nicolae suma de 45 000 lei, ce constituia ultima tranșă din suma convenită, ultimul fiind reținut de colaboratorii CNA în flagrant.

Instanța de fond a încadrat în drept acțiunile inculpatului în baza art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, după indicii calificativi - pretinderea, acceptarea și primirea, personal, de bani, pentru sine și pentru o altă persoană, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să nu îndeplinească acțiuni ce țin de exercitarea funcției sale, acțiuni soldate cu primirea de bani în proporții mari.

3. Sentința Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 27 decembrie 2016, pronunțată integral la aceeași dată, a fost atacată cu apeluri de către:

- procurorul în Procuratura Anticorupție, Statnii Roman, la 29 decembrie 2016, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Covaș Nicolae să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu aplicarea art. 65 alin. (3) Cod penal și anume măsura de pedeapsă complementară sub formă de privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe o perioadă de 3 (trei) ani;

- inculpatul Covaș Nicolae, la 09 ianuarie 2017, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei în modul stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitat.

3.1. În motivarea apelului declarat, procurorul a invocat că:

- la stabilirea termenului pedepsei conform art. 75 Cod penal, instanța de fond trebuia să țină cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite. Legiuitorul a stabilit că obiectul infracțiunii prevăzute de art. 326 Cod penal îl constituie relațiile sociale referitoare la buna desfășurare a activității organelor autorităților publice centrale și locale, a organelor de drept și a persoanelor cu funcții de răspundere în scopul îndeplinirii de către aceștia a atribuțiilor lor de serviciu în mod corect, cu respectarea intereselor legale ale persoanelor fizice și juridice care creează o stare de neîncredere în corectitudinea funcționarilor, lăsând să se creadă că aceștia ar putea fi corupți și determinați să facă ori să nu facă acte ce intră în atribuțiile lor de serviciu;

- gravitatea infracțiunii comise de către Covaș Nicolae presupune necesitatea aplicării unei pedepse corespunzătoare, asprimea căreia ar convinge inculpatul despre necesitatea respectării legii penale.

3.2. În motivarea apelului declarat, inculpatul a invocat că:

- la baza emiterii sentinței de condamnare, instanța de fond a pus doar argumentele invocate de către acuzare, pe cele ale apărării respingându-le nemotivat, iar la unele dintre ele chiar nici nu s-a referit în sentință;

- hotărârea dată este nefondată, contrară circumstanțelor de fapt și de drept constatate în cadrul cercetării judecătorești, urmând a fi anulată cu achitarea inculpatului;

- probele examinate în instanța de judecată nu au demonstrat vinovăția inculpatului Covaș Nicolae în cele incriminate. Mai mult ca atât, unele dintre probele invocate de către acuzare și examinate în cadrul cercetării judecătorești au fost obținute de către organul de urmărire penală și procuror cu grave încălcări ale Codului de procedură penală, inclusiv și în special prin provocare, fapt ce contravine jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului în materia dreptului la un proces echitabil.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 mai 2017, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept în privința inculpatului Covaș Nicolae, concluzionând just vinovăția lui în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, după indicii calificativi- pretinderea, acceptarea și primirea, personal, de bani, pentru sine și pentru o altă persoană, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să nu îndeplinească acțiuni ce țin de exercitarea funcției sale, acțiuni soldate cu primirea de bani în proporții mari.

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului Covaș Nicolae în comiterea infracțiunii nominalizate.

Astfel, fiind audiat în instanța de apel, inculpatul Covaș Nicolae a declarat că susține declarațiile date anterior, nu are declarații suplimentare. Nu recunoaște vinovăția în cele incriminate.

Cu toate că inculpatul Covaș Nicolae nu și-a recunoscut vinovăția în cele incriminate, instanța de apel a considerat că aceasta a fost dovedită prin probele administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel, și anume prin: declarațiile martorilor Simionov Nelli (f.d. 23-24, vol.II), Brad Tudor (f.d. 25-26, vol. II), Galoi Veaceslav (f.d. 106-109, vol. II), Covaș Adrian (f.d. 132-134, vol. II), Covaș Sergiu (f.d. 152-153, vol. II), Covaș Nicolae (f. d. 154, vol. II), cât și prin probele scrise, cercetate de instanța de fond și verificate suplimentar de instanța de apel.

Astfel, instanța de apel audiind participanții la proces, verificând prin prisma art. 101 Cod de procedură penală probele administrate la etapa de urmărire penală, cercetare judecătorească în prima instanță și ulterior verificate în instanța de apel, a constatat că instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt și de drept în privința inculpatului, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume comiterea de către Covaș Nicolae a infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal - pretinderea, acceptarea și primirea, personal, de bani, pentru sine și pentru o altă persoană, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să nu îndeplinească acțiuni ce țin de exercitarea funcției sale, acțiuni soldate cu primirea de bani în proporții mari.

Instanța de apel a respins argumentul inculpatului precum că el urmează să fie achitat, deoarece nu și-a recunoscut vinovăția la nici o etapă a procesului penal, deoarece nerecunoașterea vinei de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto-incrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru

depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Astfel, instanța de apel a considerat că versiunea inculpatului privind nevinovăția sa în comiterea infracțiunii încriminate, reprezintă doar o strategie de apărare și de eschivare a inculpatului de la răspunderea penală.

Instanța de apel a reținut că în cadrul ședinței de judecată au fost prezentate suficiente probe concludente, pertinente și utile, care demonstrează pe deplin vinovăția lui Covaș Nicolae în comiterea infracțiunii incriminate și anume: declarațiile martorilor Simionov Neli, Brad Tudor, Dragan Evghenia, Galoi Veaceslav, Covaș Adrian, Covaș Sergiu, Covaș Nicolae, precum și ansamblul probelor scrise ale cauzei, vinovăția inculpatului rezultând indubitabil din procesul-verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigație - documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) și prin alte mijloace tehnice utilizând aparate tehnice de înregistrare din 08 mai 2013, la care au fost anexate și stenograme, în care au fost consemnate documentările întrevederilor dintre Galoi Veaceslav și Covaș Nicolae din 10.04.2013, 25.04.2013 și 30.04.2013 (f.d. 114-119, Vol. I).

În viziunea instanței de apel, instanța de fond a constatat corect că în acțiunile lui Covaș Nicolae se regăsesc toate elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, or, convorbirile interceptate redată în cadrul conținutului stenogramelor anexate la procesul-verbal sus menționat, adeveresc pe deplin faptul pretinderii de către Covaș Nicolae de la Galoi Veaceslav a sumei de 90 000 lei în vederea contribuirii la soluționarea problemei privind darea în arendă a terenului solicitat. Faptul acceptării remunerației ilicite de către inculpatul Covaș Nicolae de la Galoi Veaceslav se confirmă atât prin declarațiile lui Galoi Veaceslav cât și prin declarațiile martorului Simionov Neli care confirmă că Covaș Nicolae s-a adresat la ei cu scopul de a deschide o societate comercială pentru o anumită persoană, la ea se prezenta împreună cu fondatorul și i-a comunicat că are nevoie de a deschide afacerea în termeni rapizi (23-24, vol. II).

Instanța de apel a apreciat că, acțiunile ofițerilor CNA nicidecum nu au avut efectul unei provocări și instigări la săvârșirea infracțiunii imputate în prezenta cauză penală din partea autorităților statului, ci dimpotrivă, organul de urmărire penală a administrat probe care indică că infracțiunea ar fi fost săvârșită și fără intervenția colaboratorilor CNA, motiv pentru care a fost respins ca nefondat argumentul inculpatului.

Instanța de apel a respins alegația inculpatului precum că probele puse la baza sentinței au fost acumulate cu încălcarea legislației în vigoare. În opinia instanței de apel, instanța de fond a efectuat o analiză complexă în acest sens, subliniind că prin încheierea Judecătorului de instrucție a Judecătoriei Buiucani,

mun. Chișinău din 09 aprilie 2013 a fost autorizată documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea urmării prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice, adică relevarea și fixarea acțiunilor lui Covaș Nicolae, precum și altor persoane implicate în solicitarea transmișiei și primirii sumei de bani pe un termen de 30 zile începând cu data eliberării autorizației, utilizarea de aparate tehnice de înregistrare (f.d.61, Vol. I), încheiere ce nu a fost contestată, fapt ce certifică legalitatea acțiunilor organului de urmărire penală.

Prin încheierea Judecătorului de instrucție a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 mai 2013 a fost declarată ca fiind legală măsura specială de investigație, care la fel nu a fost contestată, fapt ce certifică legalitatea acțiunilor organelor de urmărire penală. Totodată, prin încheierea Judecătorului de instrucție a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 mai 2013 a fost autorizată efectuarea măsurilor speciale de investigație și anume: interceptarea și înregistrarea comunicărilor cu înregistrarea de imagini pe un termen de 2 zile între Galoi Veaceslav și Covaș Nicolae (f.d. 116, Vol. I).

Prin încheierea Judecătorului de instrucție a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 25 mai 2013 a fost constatată respectarea cerințelor legale la efectuarea măsurii speciale de investigație în cauza penală nr.2013970138 - interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice moderne, care au avut loc între declarantul Galoi Veaceslav și Covaș Nicolae la 21.05.2013 între orele 15:15-15:21, 22.05.2013 între orele 20:28-21:08 (f.d.134, Vol. I).

Prin încheierile Judecătorului de instrucție a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 mai 2013 a fost autorizată efectuarea percheziției la domiciliul lui Covaș Nicolae (f.d. 139, 148, Vol. I) și efectuarea acțiunilor de urmărire penală, și anume: cercetarea la fața locului, în locul transmișiei banilor de către Galoi Veaceslav și primirii banilor de către Covaș Nicolae sau alte persoane care vor pretinde banii de la Galoi Veaceslav; și, percheziția și examinarea corporală asupra lui Covaș Nicolae, precum și asupra persoanelor la care se pot afla banii extorcați de la Galoi Veaceslav de către Covaș Nicolae, percheziție în încăperi, automobile sau alte locuri unde vor fi transmiși banii extorcați de către Covaș Nicolae (f.d. 210, Vol. I).

Astfel, prima instanță a statuat corect că măsurile speciale de investigații efectuate în cauza penală au fost autorizate în modul prevăzut de lege, rezultatele acestora, ulterior, fiind verificate și legalizate prin încheierile judecătorului de instrucție devenite irevocabile prin neatacarea acestora de către partea apărării.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiată și alegația inculpatului precum că martorul Galoi Veaceslav anterior a mai fost implicat în acte de provocare, or, fiecare caz se examinează în particular, în speță fiind cercetată

fapta prejudiciabilă comisă de inculpatul Covaș Nicolae din perspectiva întrunirii elementelor infracțiunii imputate.

Referitor la argumentul acuzatorului de stat, precum că prima instanță incorect a individualizat aplicarea pedepsei, pedeapsa inculpatului Covaș Nicolae fiind una prea blândă, instanța de apel a reținut că instanța de fond a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, la locul de muncă, precum și cel de înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate. Astfel, în opinia instanței de apel, la stabilirea și individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de faptul că inculpatul anterior nu a fost în conflict cu legea, este căsătorit, nu are persoane la întreținere.

Instanța de fond a remarcat că legiuitorul, estimând în abstracto pericolul social al infracțiunii incriminate la art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal (în redacția legii penale la momentul comiterii faptei - anul 2013), a stabilit că aceasta se pedepsește cu amendă în mărime de la 1000 la 3000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 3000 la 8000 unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate, astfel legiuitorul nu a stabilit pedeapsa complementară în cazul persoanelor fizice.

De asemenea în redacția legii penale actuale la momentul judecării cauzei în instanța de apel, la art. 326 alin. (2) Cod penal, legiuitorul nu a stabilit pedeapsa complementară în cazul persoanelor fizice.

Ținând cont de dispozițiile prevederilor art. 326 alin. (2) Cod penal, instanța de apel a constatat că prevederile art. 65 Cod penal nu sunt aplicabile în speță, deoarece inculpatul Covaș Nicolae nu a comis infracțiunea în exercitarea funcției, or, în momentul comiterii infracțiunii activa în calitate de președinte al asociației obștești a viticultorilor din Republica Moldova.

Instanța de apel a reținut că în privința inculpatului nu este rezonabilă aplicarea unei pedepse mai aspre sub formă de închisoare, or deși inculpatul nu a recunoscut vina, instanța nu a reținut circumstanțe agravante sau atenuante.

5. Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 mai 2017, pronunțată integral la 13 iunie 2017, a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, la 15 iunie 2017, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei penale la rejudecare în instanța de apel, într-o altă componentă de judecată;

- inculpatul Covaș Nicolae, la 10 iulie 2017, prin care a solicitat casarea sentinței și a deciziei instanței de apel, cu adoptarea unei noi hotărâri de achitare în privința sa.

5.1. În argumentarea cererii depuse, procurorul a invocat următoarele :

- instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat pe caz prevederile art. 75 Cod penal și la alegerea și aplicarea pedepsei numite lui Covaș Nicolae nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale, consecințele survenite și chiar și comportamentul inculpatului pe parcursul procesului penal;

- în motivarea soluției dispuse cu privire la pedeapsa numită lui Covaș Nicolae, instanța de apel a invocat că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune, dispune de o reputație ireproșabilă și deci în privința dînsului poate fi aplicată pedeapsă sub formă de amendă și nu este rezonabilă aplicarea unei pedepse mai aspre cu închisoarea;

- instanța de apel a acționat în derogare de la prevederile art. 409 alin.(2) din Codul de procedură penală, care stipulează că instanța de apel are obligația de a întreprinde măsuri pozitive la judecarea apelului, pentru a repara erorile de fapt și de drept comise de prima instanță, doar atunci cînd aceste erori au influențat asupra hotărîrii în defavoarea inculpatului;

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul că infracțiunea comisă de inculpat a fost comisă de acesta anume cu folosirea situației de serviciu și urmare a acțiunilor ce derivă din atribuțiile sale de serviciu;

- prin soluțiile dispuse de instanțele de judecată nu a fost atins scopul pedepsei prevăzute de legiuitor în art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, astfel, Covaș Nicolae prin acțiunile sale ilegale a atentat asupra relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a activității organelor autorităților publice centrale și locale, încrederea populației în instituțiile statului și în bună funcționare a lor;

- prin aplicarea pedepsei celei mai blînde prevăzute de art. 62 Cod penal, nu se va restabili echitatea socială, corectarea inculpatului, prevenirea din partea acesteia, precum și altor persoane de noi infracțiuni și nu va constitui o garanție și o asigurare bună a funcționării întregului sistem de securitate a țării, iar drepturile și libertățile consfințite în Constituția RM și alte legi ale RM nu vor fi apărute;

- decizia instanței de apel contravine cerințelor societății, exprimate în Hotărîrea Parlamentului RM nr.421 - XV din 16.12.2004 și cerințelor internaționale exprimate în Convenția penală pentru corupție (Strasbourg, 27.01.1999), Convenția ONU împotriva corupției (New York, 31.10.2003);

- în speță sunt aplicabile explicațiile din recomandarea nr. 61 Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei, potrivit căreia studiul practicii judiciare demonstrează că, pe cauzele de corupție, uneori instanțele interpretează în mod greșit și neuniform normele de drept penal ce țin de individualizarea pedepsei, ca consecință fiind stabilite pedepse nejustificate în raport cu efectele corupției;

- circumstanțele atenuante, odată constatate în cauză și puse la baza stabilirii pedepsei principale, nu mai pot fi invocate ca motive de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea executării condiționate a pedepsei

aplicate. Dacă sancțiunea normei penale prevede obligatoriu ca pedeapsă complementară privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate, instanțele de judecată nu sunt în drept de a o înlătura cu trimitere la art.78 alin.(2) ori art. 79 Cod penal, fiindcă aceasta, ar încălca prevederile art. 61 alin.(2) Cod penal, care stipulează că „pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane”;

- infractorul care a utilizat statutul funcției, drepturile și avantajele pe care le acordă aceasta pentru facilitarea infracțiunii de corupție trebuie să fie privat de dreptul de a ocupa această funcție, or, anume astfel va fi atins scopul pedepsei penale aplicate față de condamnat;

- instanțele, judecând cauzele de corupție, la individualizarea pedepsei, incorect, conducându-se de prevederile art. 76 alin. (2) Cod penal, indică ca circumstanță atenuantă lipsa antecedentelor penale la persoanele cu funcții de răspundere sau la persoanele publice. Or, legislația în vigoare, ce reglementează statutul diferitor persoane publice, prevede drept condiție pentru numirea, alegerea acestora în funcție lipsa antecedentelor penale. Deci, lipsa antecedentelor penale nu poate fi considerată ca o circumstanță atenuantă sau ca indice pozitiv ce caracterizează persoana;

- astfel, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

5.2. În argumentarea cererii depuse, inculpatul a indicat următoarele:

- hotărârile judecătorești sunt nefondate, contrare circumstanțelor de fapt și de drept constatate în cadrul cercetărilor judecătorești, urmând a fi casate total, cu dispunerea achitării inculpatului;

- probele examinate în instanța de fond și apel nu au demonstrat vinovăția inculpatului Covaș Nicolae în cele incriminate. Mai mult ca atât, unele dintre probele invocate de către acuzare și examinate în cadrul cercetării judecătorești au fost obținute de către organul de urmărire penală și procuror cu grave încălcări ale Codului de procedură penală, inclusiv și în special prin provocare, fapt ce contravine jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului în materia dreptului la un proces echitabil;

- inițial, la data de 21.05.2013, Covaș Nicolae a fost pus sub învinuire conform circumstanțelor de fapt indicate supra, incriminându-i-se comiterea infracțiunii prevăzute la art. 42-324 alin. (3) lit. (d) Cod penal, corupere pasivă, iar la data de 03.09.2013, fiindu-i modificată învinuirea preventivă, acțiunile numitului au fost definitiv încadrate conform art.326 alin.(2) lit.(c) Cod penal, trafic de influență. Din textul ambelor învinuiri, rezultă că încadrarea juridică inițială a acțiunilor lui Covaș Nicolae a fost făcută din start neîntemeiat și ilegal, unicul scop fiind de a justifica în mod formal necesitatea efectuării activității

speciale de investigații - interceptarea și înregistrarea comunicărilor, deoarece în cazul infracțiunii prevăzute la art. 42-324 alin. (3) din Codul penal, interceptarea și înregistrarea comunicărilor este admisă, pe când în cazul infracțiunii prevăzute la art. 326 alin. (2) Cod penal, aceste activități speciale de investigații nu puteau fi realizate. Întru confirmarea acestor raționamente vine faptul că de la bun început procurorul cunoștea faptul că Covaș Nicolae acționează fie ca un subiect privat, fie ca președinte al Asociației Obștești a Viticultorilor din Republica Moldova (așa rezultă din textul ultimii învinuiri), în ambele cazuri el neavând calitatea de persoană publică pentru a putea fi autor sau coautor al coruperii pasive;

- incriminând lui Covaș Nicolae coparticipare la corupere pasivă, procurorul a înaintat o învinuire neclară, astfel încalcându-i dreptul fundamental la apărare, or Covaș Nicolae nu știa împotriva cărei infracțiuni trebuie să se apere. Din partea descriptivă a învinuirii inițiale, rezultă că Covaș Nicolae acționează precum că în interesele unui funcționar necunoscut din cadrul Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare și, de fapt, în calitate de coautor, realizează personal latura obiectivă a infracțiunii, solicitând și primind suma cerută, însă, în dispozitivul ordonanței inițiale de punere sub învinuire se indică că lui Covaș Nicolae i se incriminează coparticipare la corupere pasivă. În acest sens, procurorul nu este consecvent, deoarece dacă a considerat că Covaș Nicolae este coautor, atunci nu era necesar să indice în învinuire și art. 42 din Codul penal, acțiunile autorilor încadrându-se doar conform articolelor concrete din partea specială din Codul penal. În caz contrar, procurorul urma să indice calitatea de organizator, instigator sau complice, făcând trimitere la alineatul concret din art. 42 din Codul penal. Astfel, acuzarea din start a cunoscut că Covaș Nicolae a acționat de unul singur, doar insistând că poate influența anumite persoane publice, concluzii confirmate de procuror prin modificarea învinuirii înaintate ultimului conform art. 326 alin.(2) din Codul penal;

- reieșind din faptul că infracțiunea este cea prevăzută de art. 326 alin. (2) Cod penal și nu de art. 324 Cod penal, raportând circumstanțele de fapt și de drept la cerințele situaționale exhaustive stabilite la art. 132⁸ Cod de procedură penală, procurorul nu putea utiliza acest mijloc probatoriu și respectiv instanța de fond nu putea pune la baza sentinței probele administrate în acest mod;

- urmărirea penală a fost efectuată unilateral, subiectiv, iar probele ulterior la fel au fost apreciate în mod părtinitor, fără a fi stabilite toate circumstanțele cazului, inclusiv fapte ce-l dezvinovățesc pe inculpat sau ar confirma poziția lui că a fost provocat la comiterea faptelor incriminate;

- generalizând asupra jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturilor Omului în materie (hotărârea Teixeira de Castro contra Portugaliei, din 09 iunie 1998, hotărârea Ramanauskas contra Lituaniei, din 05 februarie 2008, hotărârea Khudobin contra Rusiei, din 26 octombrie 2010 și hotărârea Sandu contra Moldovei, din 11 februarie 2014 etc.), se reține existența provocării la acte de

corupere, dacă sunt întrunite următoarele condiții cumulative: 1) acțiunea presupusă ca act de corupere tinde să fie probată prin solicitarea care provine de la o persoană ce avea sarcina să descopere infracțiunea sau când există o determinare directă la comiterea unui act de corupere din partea unui denunțator; 2) lipsesc indici obiectivi că fapta ar fi fost săvârșită fără această intervenție a agenților statului, care nu s-au limitat la investigarea activității infracționale ale unui suspect într-un mod pasiv, însă, au exercitat o influență pentru a provoca săvârșirea unei infracțiuni; 3) nu există suspiciuni obiective că persoana ar fi implicată în acte de corupție înainte de implicarea agenților statului sau, după caz, a persoanelor private care acționează sub supravegherea agenților statului. Astfel, recurentul a considerat că în speța dată sunt întrunite toate aceste trei condiții pentru a fi recunoscută instigarea și provocarea la comiterea infracțiunii;

- acuzarea și condamnarea lui Covaș Nicolae se bazează în mod determinant pe probele obținute doar în cadrul activităților speciale de investigații din 10.04.2013, 30.04.2013 și 22.05.2013, acțiuni care sunt lovite de nulitate din momentul când Galoi Veaceslav, fiind echipat de organul de urmărire penală cu dispozitive speciale de înregistrare a convorbirilor și cu banii marcați pe care i-a transmis lui Covaș Nicolae, deoarece banii au fost puși la dispoziție de organul de urmărire penală, în baza cererii lui Galoi Veaceslav (f.d. 151, vol. I) datată cu 30.04.2013, în care a indicat că nu dispune de o astfel de sumă de bani, pe când de către organul de urmărire penală cu o zi înainte de această cerere la 29.04.2013, deja a numit prin ordonanță efectuarea expertizei pe banii care urma Galoi Veaceslav să-i transmită lui Covaș Nicolae, fapt din care rezultă că organul de urmărire penală și-a depășit atribuțiile de observare a comportamentului părților în astfel de investigații. În acest sens, recurentul a conchis că organele de drept nu au observat dintr-o parte comportamentul părților, ci s-au implicat direct, dirijând cu activitatea denunțatorului Galoi Veaceslav, fapte condamnabile de către CtEDO. Argumentele date ale apărării au fost respinse de către instanța de fond și de instanța de apel, omițându-se a se da careva aprecieri la aceste fapte în sentința de condamnare și decizie;

- a avut loc o provocare și că organele de drept la investigarea acestei cauze penale au avut un rol activ, provocator, se demonstrează prin faptul prezentării la solicitarea de urgență a lui Galoi Veaceslav la 22.05.2013 a actelor nesemnate de către responsabilii MAIA de luare în arendă a teritoriului situat în s. Maximovca. Din materialele cauzei rezultă că urgența solicitării lui V. Galoi a fost determinată de termenul limită de 2 zile stabilit de judecătorul de instrucție, care, la demersul procurorului din 21.05.2013 privind autorizarea măsurilor speciale de investigații în continuare cu implicarea lui Galoi Veaceslav și Covaș Nicolae pe un termen de 30 de zile, l-a admis parțial doar pentru 2 zile (f.d. 112-116, vol. I), fapt ce a determinat că, la solicitarea organului de urmărire penală,

pentru a se încadra în termenul autorizat de 2 zile, Galoi Veaceslav să urgenteze solicitarea actelor chiar și nesemnate la MAIA pentru a-și duce până la capăt intenția de a-1 provoca pe Covaș Nicolae să comită faptele incriminate;

- deși pe parcursul întregii urmăririi penale s-a insistat că Covaș Nicolae ar fi extorcat în final 90 mii lei, regizând toată această activitate, procurorul nici nu a luat seama că, de fapt, făcând zel de sârguință, i-a transmis în cele 3 tranșe în total nu 90, ci 95 mii lei. Din toate acestea rezultă că rolul pasiv l-a avut Covaș Nicolae, iar rolul activ – provocator - l-a avut partea acuzării;

- din probele aduse de acuzare nu reiese că până la 01.04.2013 - 22.05.2013 organul de urmărire penală ar fi dispus de vreo probă, informație obiectivă precum că Covaș Nicolae ar fi fost implicat anterior în acțiuni de corupție. Acest fapt demonstrează clar că inculpatul a fost supus unei acțiuni de convingere, instigare și provocare flagrantă de a se implica în activitatea infracțională, în lipsa vreunui indiciu că infracțiunea ar fi fost săvârșită fără această instigare și provocare. În acest sens, probele ce au stat la baza punerii sub învinuire lui Covaș Nicolae de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(2) lit.c) Cod penal sunt lovite de nulitate, deoarece Covaș Nicolae, până la momentul provocării, înscenării și implicării colaboratorilor Centrului Național Anticorupție prin intermediul lui Galoi Veaceslav, nu a fost în vizorul organelor de urmărire penală, pe când cu referire la denunțatorul V. Galoi, se cunoștea cu certitudine că ultimul, de mai multe ori, a conlucrat cu organele de drept având același rol de martor denunțator;

- atât la urmărirea penală, cât și în instanța de judecată denunțatorul Galoi Veaceslav nu a reușit să convingă apărarea că a avut intenții reale de a practica activitate de antreprenoriat împreună cu un prieten din Germania, care i-ar fi dat bani pentru aceasta. O astfel de persoană nu este probat că a existat, impunându-se concluzia că este inventată de către denunțator. V. Galoi nu a fost niciodată antreprenor legal, neavând vreodată înregistrată vreo afacere sau întreprindere după sine. Respectiv, concluzia apărării este că în cazul din speță a avut loc o provocare prin înscenarea situației. Urmărirea penală s-a bazat doar pe declarațiile false și neverificate ale denunțatorului, fără să stabilească dacă există sau nu acel cumătru care intenționa să deschidă afacere cu capital străin, să-l audieze și să stabilească intenția lui Galoi Veaceslav de a porni o afacere. Astfel, declarațiile martorului denunțator nu sunt credibile, deoarece pe numele lui până la situația din speță nu era înregistrată nici o întreprindere, din care ar rezulta că avea intenția de a porni o afacere, de altfel nu avea o așa experiență, fapt confirmat de însuși V.Galoi în instanța de judecată că a activat până în anul 2005 la autogara centrală din mun. Chișinău, după care nu a mai fost angajat în câmpul muncii, pe când din acea perioadă de mai multe ori a devenit unul din „actorii flagrantelor” pe cauzele instrumentate de organele de drept,

circumstanțe care atît instanța de fond cît și instanța de apel le-au trecut cu vederea;

- relevant pentru speța în cauză este jurisprudența CtEDO în cauza Sandu vs. Republica Moldova soluționată în februarie 2014 în care Curtea i-a dat dreptate reclamantului, stabilind că persoana care a depus plîngerea mai colaborase și anterior cu organele de drept și în alte două situații asemănătoare și că instanțele naționale nu au examinat dacă acțiunea denunțatorului a avut ca efect provocarea infracțiunii. Mai mult ca atît, Curtea a explicat provocarea prin faptul că denunțatorul din start a avut scopul provocării și înscenării situației, deoarece nu a dispus niciodată de un cîine pentru care a solicitat eliberarea unui act pentru animal, ceea ce este similar cu cazul din speță, în care Galoi Veaceslav, chiar din momentul adresării la Covaș Nicolae, nu a avut înregistrată o întreprindere și nu a avut scopul de a desfășura o afacere, asemenea și în celelalte cazuri în care el figurează ca denunțator le-a motivat ca „...intenționînd să desfășoare activitate de întreprinzător...” pe care nu a mai desfășurat-o pînă în prezent;

- similar cu cazul în speță, în cauza Pareniuc vs. Republica Moldova, de către Curte a fost constatată încălcarea art.6 §1 din Convenție, din cauza lipsei de echitate procedurală la nivel național, în calitate de încălcare Curtea a evidențiat problema folosirii probelor obținute prin instigarea și provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii;

- recurentul a menționat că instanța de fond, în cadrul cercetării judecătorești, a respins argumentul apărării că martorul denunțator Galoi Veaceslav anterior a mai fost implicat în acte de provocare, respingînd cererea apărătorului de a anexa la materialele cauzei penale și a le admite ca probe materialele acumulate la cererea apărării și anume a copiei sentinței Judecătoriei Ungheni din 2007 și a răspunsului procuraturii raionului Ungheni în privința unei cauze penale clasate, în care pe ambele cazuri, în calitate de denunțator, a figurat Galoi Veaceslav și în ambele cazuri argumenta extorcarea de bani prin „...intenția să desfășoare activitate de întreprinzător...”. La rîndul său instanța de apel, deși a primit înscrisurile menționate, nu s-a expus asupra anexării sau respingerii cererii apărării în acest sens;

- în sentință, instanța de fond eronat a interpretat și apreciat argumentul apărării că învinuirea lui Covaș Nicolae i- a fost înaintată în baza art.326 alin. (2) lit. c) Cod penal cu încălcarea gravă a dispozițiilor Codului de procedură penală. Astfel, în instanța de judecată au fost expediate două cauze penale diferite, una pornită la 01.04.2013 pe elementele infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. b) Cod penal, care nu are o finalitate și de fapt nici nu-i este incriminată lui Covaș Nicolae și cauza penală pornită la 22.08.2013 pe elementele infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, de care este învinuit Covaș Nicolae. Deoarece există 2 cauze penale și, respectiv, Covaș Nicolae era bănuț de

comiterea a 2 crime, soluția pe caz trebuia să vizeze ambele infracțiuni pentru care au fost pornite urmărirea penală, nefiind valabilă poziția instanței de fond că în acest caz este aplicabilă instituția modificării învinuirii. Pe când instanța de apel nici nu s-a expus privind argumentele apărării invocate în acest sens în apel;

- un alt aspect important, la care instanța de fond și instanța de apel nici nu s-a expus în decizie fiind faptul că, în raport cu prevederile art. 132⁵ alin. (9) din Codul de procedură penală, în care este expres indicat că judecătorul de instrucție poate dispune, prin încheiere motivată, folosirea datelor obținute în urma efectuării măsurilor speciale de investigații dintr-o cauză penală în alta doar dacă infracțiunea săvârșită este de același gen sau în privința infracțiunilor de terorism, crimă organizată sau infracțiunilor ce atentează la securitatea statului, dar nu mai târziu de 3 luni din momentul obținerii informației, termen care, la data pornirii cauzei penale, 22.08.2013 pe elementele infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, de care este învinuit Covaș Nicolae, deja era expirat. În consecință, reieșind din aceste circumstanțe de fapt și de drept, rezultă imposibilitatea folosirii datelor obținute în cadrul cauzei penale pornite la 01.04.2013 conform art. 324 alin. (3) Cod penal, deoarece folosirea acestor probe în altă cauză penală nu a fost solicitată și, respectiv, autorizată de către judecătorul de instrucție. Aceste inacțiuni ale procurorului sunt ireparabile și constituie încălcări grave ale dispozițiilor Codului de procedură penală;

- conform raportului ofițerului de investigații a CNA din 04.04.2013, reiese că organele de drept până la înregistrarea plângerii și audierea denunțatorului Galoi Veceslav deja investigau acest caz deoarece, nici în plângerea lui Galoi Veaceslav, nici în audierea acestuia, nu au fost menționate careva date privind „numele Ministrului Agriculturii, Bumacov Vasile și vice-ministrului Guțu Viorel, care contra unor sume bănești impunătoare (sunt stabilite cazuri concrete) ar putea favoriza la urgentarea eliberării și avizării documentelor ce țin de activitatea lor de serviciu...”, ceea ce demonstrează faptul dirijării de către organul de urmărire penală cu acțiunile lui Galoi Veaceslav la înscenarea, instigarea și provocarea lui Covaș Nicolae la comiterea infracțiunii;

- în sentință, instanța de fond nu s-a referit la faptul că organul de urmărire penală intenționat nu a ridicat descifrările convorbirilor telefonice între denunțator și inculpat, pentru a stabili cine și cui a telefonat și de câte ori, cu scopul de a-l plasa pe inculpatul Covaș Nicolae în imposibilitatea de a-și proba nevinovăția, deși din analiza stenogramelor convorbirilor telefonice prezentate la cauza penală rezultă că acel care telefona și insista la întâlnire era Galoi Veaceslav, și nu inculpatul. Instanța de apel a respins faptul provocării lui Covaș Nicolae la comiterea infracțiunii în acest mod, fără a argumenta motivul.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit din 05 decembrie 2017, pronunțată integral la 11 ianuarie 2018, recursul ordinar declarat de către inculpat a fost respins, ca inadmisibil, iar recursul ordinar declarat de către procuror a fost

admis, casată parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 mai 2017 în partea stabilirii pedepsei și dispusă rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției emise, referindu-se la recursul ordinar declarat de procuror, instanța de recurs l-a apreciat drept întemeiat și a considerat greșită soluția instanței de apel privind individualizarea pedepsei.

În acest sens, instanța de recurs ordinar a constatat că instanța de apel, apreciind individualizarea pedepsei de către prima instanță, s-a axat primordial numai pe personalitatea inculpatului, indicând că acesta anterior nu a fost condamnat, a comis pentru prima dată o infracțiune, dispune de o reputație ireproșabilă, are o vârstă înaintată, mai indicând că nu a reținut circumstanțe agravante sau atenuante, fără a lua în deplină considerație gradul pericolului social al infracțiunii săvârșite și circumstanțele săvârșirii faptei infracționale, or infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, este o infracțiune gravă prin prisma art. 16 Cod penal, prin acțiunile inculpatului Covaș Nicolae în speța dată s-a atentat asupra relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a activității organelor autorităților publice centrale și locale, fiind compromisă încrederea populației în instituțiile statului și în buna funcționare a lor.

Astfel, instanța de recurs a conchis că aplicarea celei mai blânde pedepse în cauză nu va restabili echitatea socială și nu va duce corectarea inculpatului, prevenirea din partea acestuia, precum și altor persoane de noi infracțiuni și nu va constitui o garanție și o asigurare bună a funcționării întregului sistem de securitate a țării, iar drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova nu vor fi apărute.

Totodată, instanța de recurs a considerat că decizia instanței de apel contravine cerințelor societății, exprimate în Hotărârea Parlamentului RM nr.421 - XV din 16.12.2004 și cerințelor internaționale exprimate în Convenția penală pentru corupție (Strasbourg, 27.01.1999), Convenția ONU împotriva corupției (New York, 31.10.2003).

În baza celor expuse, instanța de recurs a conchis că instanța de apel la adoptarea soluției în cauză, în partea stabilirii pedepsei, nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, fapt care a atestat individualizarea greșită a pedepsei – temei pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

La rejudecarea cauzei, instanței de apel i-a fost indicat să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale asupra apelului procurorului și în măsura competenței sale și asupra motivelor din recursul declarat de procuror, nominalizate în prezenta decizie, să evalueze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar

concluziile sale în decizia adoptată în partea individualizării pedepsei, și în dependență de circumstanțele constatate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu și de practica relevantă a CtEDO, în cadrul unui proces de judecată contradictoriu și echitabil, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

6.2. Referitor la recursul ordinar declarat de inculpatul Covaș Nicolae, instanța de recurs a considerat că instanța de apel a stabilit cu certitudine toate circumstanțele de fapt și aspectele de drept, a expus concluzii justificate și întemeiat a respins apelul inculpatului ca fiind nefondat.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel just a conchis asupra vinovăției inculpatului Covaș Nicolae în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, care a fost dovedită prin cumulul de probe administrat la etapa de urmărire penală, cercetat în prima instanță și verificat în instanța de apel, analizat și apreciat prin prisma art. 101 Cod de procedură penală. Suplimentar, instanța de recurs ordinar a constatat că temeiurile invocate de recurent au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra tuturor argumentelor și motivelor relevante invocate inclusiv în recurs instanța de apel s-a pronunțat clar în decizia atacată. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, fără a fi identificate neclaritățile specificate de recurent, în legătură cu ce nu s-a constatat prezența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Instanța de recurs a conchis că în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe au fost prezentate suficiente probe concludente, pertinente și utile, care demonstrează pe deplin vinovăția lui Covaș Nicolae în comiterea infracțiunii incriminate, și anume: declarațiile martorilor Simionov Nelli, Brad Tudor, Dragan Evghenia, Galoi Veaceslav, Covaș Adrian, Covaș Sergiu, Covaș Nicolae, precum și ansamblul probelor scrise ale cauzei, vinovăția inculpatului rezultând indubitabil din procesul-verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigație - documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) și prin alte mijloace tehnice utilizând aparate tehnice de înregistrare din 08 mai 2013, la care au fost anexate și stenograme, în care au fost consemnate documentările întrevederilor dintre Galoi Veaceslav și Covaș Nicolae din 10.04.2013, 25.04.2013 și 30.04.2013 (f.d. 114-119, Vol. I). Aceste măsuri de investigație au fost realizate legal, conform prevederilor Codului de procedură penală, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat (f. d. 49-51, vol. III) în decizie. Din stenogramele convorbirilor (f. d. 72-74; 75-79; 80-81, vol. I), în opinia instanței de recurs, rezulta cert că inculpatul Covaș Nicolae are inițiativă de a împărți banii la diferiți

funcționari, descriind concret sumele de bani, cât, cui trebuie de dat, ce evident nu se înscrie în instigare și provocare în speța dată.

Totodată, referitor la argumentele invocate de recurent precum că „a fost încălcat art. 6 CEDO, prin instigare și provocare la comiterea infracțiunii”, instanța de recurs le-a considerat neîntemeiate și a menționat în acest sens că în speță a fost respectată practica CEDO, nefiind încălcat art. 6 CEDO, deoarece instanța de apel corect s-a expus în decizia sa asupra acestor motive (f. d. 47-49, vol. III), la fel considerându-le declarative și nerelevante pentru speța dată, fiindcă constatările din cazurile Sandu vs Republica Moldova, Pareniuc vs Republica Moldova nu sunt aplicabile speței, decizia instanței de apel fiind corect motivată în acest sens, motivare care Colegiul penal lărgit și-o însușește, ce corespunde practicii CEDO, hotărârea Albert vs România din 16.02.2010.

Referindu-se la motivele invocate în recurs cu privire la încălcările de procedură penală, fiind intentat dosar penal în baza art. 324 alin. (3) lit. b) Cod penal, apoi inculpatul Covaș Nicolae fiind învinuit în baza art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal peste termen, instanța de recurs a constatat că procurorul și organul de urmărire penală au efectuat urmărirea penală în cadrul legal, nefiind depistate încălcări grave, ce ar duce la nulitatea probelor decisive administrate la urmărirea penală.

Instanța de recurs a conchis că temeiurile invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului depus de către inculpatul Covaș Nicolae.

7. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către inculpat și admis apelul declarat de către procuror, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei inculpatului și pronunțată o nouă hotărâre în partea dată, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Covaș Nicolae, în baza art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, în temeiul art. 90 Cod penal, pe o perioadă de probațiune de 3 ani și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen 2 ani, în temeiul art. 65 Cod penal.

În rest, sentința a fost menținută.

7.1. În motivarea soluției emise, referindu-se la apelul declarat de procuror și motivele care au fost invocate în acesta, instanța de apel le-a considerat întemeiate și a conchis că prima instanță, individualizând pedeapsa ce urma a fi stabilită inculpatului, nu a acordat o apreciere corespunzătoare prevederilor art. 61 și 75 Cod penal.

În acest sens, instanța de apel a constatat că prima instanță, la stabilirea pedepsei sub formă de amendă, s-a axat primordial numai pe personalitatea inculpatului, indicând că acesta anterior nu a fost condamnat, a comis pentru prima dată o infracțiune, dispune de o reputație ireproșabilă, are o vârstă

înaintată, mai indicând că nu a reținut circumstanțe agravante sau atenuante, fără a lua în deplină considerație gradul pericolului social al infracțiunii săvârșite și circumstanțele săvârșirii fetei infracționale, or infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, este o infracțiune gravă prin prisma art. 16 Cod penal, prin acțiunile inculpatului Covaș Nicolae în speța dată s-a atentat asupra relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a activității organelor autorităților publice centrale și locale, fiind compromisă încrederea populației în instituțiile statului și în buna funcționare a lor.

Astfel, instanța de apel a conchis că aplicarea celei mai blânde pedepse în cauză nu va restabili echitatea socială și nu va duce corectarea inculpatului, prevenirea din partea acestuia, precum și altor persoane de noi infracțiuni și nu va constitui o garanție și o asigurare bună a funcționării întregului sistem de securitate a țării, iar drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova nu vor fi apărute.

Totodată, instanța de apel a considerat că soluția adoptată prin sentință, în partea stabilirii pedepsei, contravine cerințelor societății, exprimate în Hotărârea Parlamentului RM nr.421 - XV din 16.12.2004 și cerințelor internaționale exprimate în Convenția penală pentru corupție (Strasbourg, 27.01.1999), Convenția ONU împotriva corupției (New York, 31.10.2003).

Instanța de apel a reținut că prima instanță, la aprecierea măsurii de pedeapsă, a ținut cont de faptul că inculpatul nu a recunoscut vina, nu s-a căit sincer de fapta comisă, nu a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată și nu a fost anterior judecat. Suplimentar acestor circumstanțe, instanța de apel a reținut că infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria celor grave, iar careva circumstanțe agravante sau atenuante nu s-au reținut în speță.

În opinia instanței de apel, circumstanțele comiterii infracțiunii și, în special, pericolul social pe care îl prezintă consecințele infracțiunii nu permit de a conchide că corectarea inculpatului ar fi posibilă fără izolarea de societate. Din acest considerent, instanța de apel a decis de a stabili inculpatului, în baza art. 362 alin. (2) lit. c) Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, în temeiul art. 90 Cod penal, pe o perioadă de probațiune de 3 ani și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen 2 ani, în temeiul art. 65 Cod penal.

8. Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, pronunțată integral la 16 mai 2018, a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, la 31 mai 2018, prin care a solicitat casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu dispunerea rejudecării cauzei în partea dată de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată;

- inculpatul Covaș Nicolae, la 15 iunie 2018, prin care a solicitat casarea totală a deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței.

8.1. În argumentarea recursului, procurorul a invocat următoarele:

- instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat pe caz prevederile art. 75 Cod penal și la alegerea și aplicarea pedepsei numite lui Covaș Nicolae nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale, consecințele survenite și chiar de comportamentul inculpatului pe parcursul procesului penal;

- în motivarea soluției dispuse cu privire la pedeapsa numită lui Covaș Nicolae, instanța de apel a invocat că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune, dispune de o reputație ireproșabilă și deci în privința dînsului poate fi aplicată pedeapsă sub formă de amendă și nu este rezonabilă aplicarea unei pedepse mai aspre cu închisoarea;

- instanța de apel a acționat în derogare de la prevederile art. 409 alin.(2) din Codul de procedură penală, care stipulează că instanța de apel are obligația de a întreprinde măsuri pozitive la judecarea apelului, pentru a repara erorile de fapt și de drept comise de prima instanță, doar atunci cînd aceste erori au influențat asupra hotărîrii în defavoarea inculpatului;

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul că infracțiunea comisă de inculpat a fost comisă de acesta anume cu folosirea situației de serviciu și urmare a acțiunilor ce derivă din atribuțiile sale de serviciu;

- prin soluțiile dispuse de instanțele de judecată nu a fost atins scopul pedepsei prevăzute de legiuitor în art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, astfel, Covaș Nicolae prin acțiunile sale ilegale a atentat asupra relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a activității organelor autorităților publice centrale și locale, încrederea populației în instituțiile statului și în bună funcționare a lor;

- prin aplicarea pedepsei celei mai blînde prevăzute de art. 62 Cod penal, nu se va restabili echitatea socială, corectarea inculpatului, prevenirea din partea acesteia, precum și altor persoane de noi infracțiuni și nu va constitui o garanție și o asigurare bună a funcționării întregului sistem de securitate a țării, iar drepturile și libertățile consfințite în Constituția RM și alte legi ale RM nu vor fi apărute;

- atît decizia instanței de apel, cât și sentința contravin cerințelor societății, exprimate în Hotărîrea Parlamentului RM nr.421 - XV din 16.12.2004 și cerințelor internaționale exprimate în Convenția penală pentru corupție (Strasbourg, 27.01.1999), Convenția ONU împotriva corupției (New York, 31.10.2003);

- în speță sunt aplicabile explicațiile din recomandarea nr. 61 Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei, potrivit căreia studiul practicii judiciare demonstrează că, pe cauzele de corupție, uneori instanțele interpretează în mod greșit și neuniform normele de drept penal ce țin de individualizarea pedepsei, ca consecință fiind stabilite pedepse nejustificate în raport cu efectele corupției;

- aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu trebuie interpretată drept un avantaj pe care legiuitorul îl acordă infractorilor, ci în sensul unui mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă. Dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei stabilite inculpatului urma a fi obligatoriu motivată, în conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod penal, ceea ce instanța de apel a omis să întreprindă;

- aflându-se în prezența comiterii unei infracțiuni de o răspândire semnificativă, instanța de apel urma să stabilească o pedeapsă mai aspră inculpatului, pentru a evita contribuirea la dezvoltarea în rândul cetățenilor a sentimentului că nu pot beneficia de o protecție adecvată din partea statului;

- în cadrul examinării cauzei în apel nu au fost stabilite circumstanțe care ar demonstra că nu este rațional ca inculpatul să nu execute pedeapsa cu închisoare;

- astfel, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

În drept, recurentul a invocat că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale – temeiuri pentru recurs, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

8.2. În argumentarea cererii depuse, inculpatul a invocat următoarele:

- instanța de apel nu a avut careva motive întemeiate pentru a se implica în soluția adoptată prin sentință;

- aplicarea prevederilor art. 65 Cod penal față de inculpat, după cum a făcut instanța de apel, este inoperabilă în speță, or inculpatul nu a comis infracțiunea în exercițiul funcției, având la acel moment calitatea de președinte al Asociației Obșteși a Viticultorilor din Republica Moldova, care nu este o funcție publică;

- nu a fost rezonabilă stabilirea unei pedepse mai aspre decât cea stabilită prin sentință, deoarece în cauză nu au fost reținute careva circumstanțe agravante – în acest sens, recurentul consideră că sentința este legală și întemeiată.

În drept, recurentul a invocat că în speță s-a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale – temei pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

9. Asupra recursului ordinar declarat de către procuror, a fost depusă referință de către inculpatul Covaș Nicolae, unde ultimul și-a expus poziția privind lipsa temeiurilor de admitere a recursului declarat de către acuzatorul de stat, solicitând dispunerea respingerii acestuia ca nefondat și admiterea recursului său.

10. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia expusă în referință, Colegiul penal lărgit

consideră că recursurile declarate urmează a fi respinse din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, stipulează că judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit conținutului recursurilor declarate în speță, recurenții au indicat în calitate de temeiuri de drept pentru casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, conform cărora: hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când s-a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recursuri, Colegiul penal lărgit constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, în acest sens evidențiind următoarele raționamente.

Cercetând motivele recurenților cu privire la necesitatea casării deciziei instanței de apel prin prisma temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiu penal lărgit atestă că procurorul își exprimă dezacordul aplicării de către instanța de apel a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, stabilită inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, adoptând soluție eronată în acest sens, deoarece pedeapsa numită ultimului este neproportională circumstanțelor stabilite la caz, fiind una blândă, ce nu va atinge scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea persoanei vinovate și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și altor persoane, iar inculpatul își exprimă dezacordul aplicării față de acesta a prevederilor art. 65 Cod penal, opinând că această prevedere este inoperabilă în speță, or, acesta nu a comis infracțiunea în exercițiul funcției, având la acel moment calitatea de președinte al Asociației Obștești a Viticultorilor din Republica Moldova, care nu este o funcție publică.

Analizând hotărârea judecătorească atacată sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că, soluția instanței de apel în latura stabilirii pedepsei este întemeiată, la adoptarea căreia

s-a ținut cont în deplină măsură de dispoziția alin. (1) art. 75 Cod penal, ce prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

Instanța de recurs relevă că, prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care sunt obligate să se conducă instanțele de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Instanțelor de judecată, legea penală le acordă o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, luând în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente și ale art. 65 Cod penal.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Astfel, Colegiul penal lărgit conchide că concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii.

În susținerea concluziilor sale, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplină libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei și a cuantumului pedepsei.

Colegiul penal lărgit consideră că, nu pot fi reținute alegațiile privind aplicarea eronată în privința inculpatului a prevederilor art. 65 și 90 Cod penal, or, concluzia privind posibilitatea aplicării acestor prevederi este o prerogativă doar a instanței de judecată, care stabilește dacă scopul pedepsei penale poate fi atins fără executare efectivă a acesteia însă. În speță concomitent s-a regăsit necesitatea dispunerii privării inculpatului de anumite drepturi, or, inculpatul datorită atribuțiilor deținute, a avut acces la mediul în care sa produs influența,

a comis fapta ce constituie infracțiune, astfel restricționarea unor drepturi, vine în sprijinirea executării scopului pedepsei penale.

Cu referire la invocarea procurorului precum că: „instanța de apel urma să stabilească o pedeapsă mai aspră inculpatului, pentru a evita contribuirea la dezvoltarea în rândul cetățenilor a sentimentului că nu pot beneficia de o protecție adecvată din partea statului”, Colegiul penal lărgit, consideră că acest argument, depășește limitele competenței acuzatorului de stat, în gestiunea ultimului nefiind regăsite mijloace ce ar permite măsurarea dimensiunii sentimentelor cetățenilor cu privire la protecția adecvată din partea statului, or, rolul procurorului în procesul penal este guvernat de acte normative clare și concrete, privind înaintarea și reprezentarea acuzării prin interpretarea strictă a legii, iar dezacordul cu aplicarea de către instanța de judecată a art. 90 Cod penal în privința inculpatului, poate fi expus doar prin prisma prevederilor legale pertinente.

În speță, instanța de apel, la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în urma cercetării materialelor cauzei, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, a ajuns la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei, astfel a acționat fără careva derogări de la prevederile respectivului articol.

În formarea convingerii sale, instanța de apel a ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv având în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate la cauza penală.

Ținând cont de prevederile legale enunțate, Colegiul penal lărgit consideră că în prezenta cauză nu s-au constatat circumstanțe ce ar dovedi faptul aplicării unor pedepse individualizate contrar prevederilor legale, măsura de pedeapsă aplicată lui Covaș Nicolae fiindu-i stabilită în limitele sancțiunii, cu respectarea criteriilor prevăzute de legislația procesual penală.

În atare împrejurări Colegiului penal ajunge la concluzia că instanța de apel i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, care răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Sumând cele expuse, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unor erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei contestate în partea stabilirii pedepsei inculpatului.

În partea recursului procurorului cu privire la necesitatea casării deciziei instanței de apel prin prisma temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiu penal lărgit de asemenea atestă că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal lărgit consideră, că argumentele aduse de procuror în susținerea solicitărilor din recursul ordinar, în esență, au constituit obiect de examinare în instanța de apel, asupra cărora instanța s-a expus în mod întemeiat așa cum este indicat în pct. 7.1. al prezentei decizii, care a fost emisă în urma rejudecării cauzei efectuate în corespundere cu art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia.

Instanța de apel a dat o apreciere clară a circumstanțelor cauzei, ajungând la o concluzie corectă privind stabilirea pedepsei inculpatului Covaș Nicolae, concluzii pe care instanța de recurs și le însușește, fiind inoportună repetarea acestora, ce este conform practicii CtEDO, expuse în pct. 37 din hotărârea Albert vs România din 16.02.2010.

Instanța de recurs, fără a reitera întreaga motivare a instanței de apel, ce a fost însușită sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanței de apel, care a constatat existența faptei, vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiind stabilită în cauză o pedeapsă corectă, echitabilă și motivată.

Instanța de recurs rezumă că, totalitatea argumentelor invocate de recurenți nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel.

Totodată s-a constatat că instanța de apel a examinat prezenta cauza penală fără careva abateri de la normele de procedură, hotărârea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a normelor de procedură penală, decizia

fiind legală, întemeiată și argumentată, pedeapsa fiind stabilită de instanță argumentat, luându-se în considerare prevederile legale ce reglementează acest aspect.

În acest context, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de către procurorul Bradu Valentina și de către inculpatul Covaș Nicolae în recursurile declarate, sunt neîntemeiate, fapt ce determină concluzia de respingere a acestora ca inadmisibile, cu menținerea hotărârii contestate.

11. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se resping, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina și de către inculpatul Covaș Nicolae, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, emisă în cauza penală în privința lui *Covaș Nicolae XXXXX*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 ianuarie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Boico Victor

Catan Liliana

Bejenaru Iurie

Guzun Ion